

Небојша Васовић

ОНО ШТО СУ НАМ НАМЕНИЛИ

У СЕНЦИ КОМЕТЕ

Савремени моћници су досадни попут
мемоара бившег агента из Латвије,
њихово зло је предвидљиво
и без имагинације.

Заокупљени својим „имиџом”,
они нас никада не муче до краја,
ускраћујући нам тако оно мало еротике
која би нас, макар на тренутак, оживела
(као да су, не дај Боже, читали Батаја).

Они нас муче дозирано, цивилизовано:
на неколико месеци чистог насиља,
долазе године и године у којима
нам прете насиљем, плаше нас из
нуклеарног грма, плаше дугмадима
за коначно разарање ума.

Сваких хиљаду година, пролети комета
изнад њихових глава.
Веселим кометама не смета
оно што смета нама.

СПЛАВОВИ, САВА

На сваком сплаву на Сави,
кад падне тиха ноћца,
ординира по тридесет девојака,
што помножено њиховим
љубавним комбинацијама
чини 100 000 љубавних ситуација.

Док пијеш виски, као прави Србин,
на једном од сплавова,
гледаш кроз прозорче брода,
с оне стране Саве видиш у даљини
безбројна светла велеграда, доказ да
у сусрету с Бројем – нема Спаситеља.

ИДИЛА

Годинама је стари ован
био предводник стада.
Али, једнога дана,
стасали су млађи овнови,
његови синови, који су
за оплодњу оваца,
много бољи од свога оца.

Матором овну тада утуцају
мошнице преко неког пања,
тако да потом недељама
у боловима уоколо тумара,
вукући за собом, по трави,
своју неплодну кесу која
из дана у дан бива све мања.
Постаје предмет подсмеха,
па му се смеју чак и деца,
искрено и весело, као да им
та радост долази од Господа.

За то време, млади овнови,
синови ушкопљеног овна,
с радошћу наскачу на све овце,
па и на своје мајке,
исте оне што су их прошле године
ојагњиле. Све то, док пуши лулу
коју је добио из Цариграда,
са задовољством посматра
комерцом заокупљени власник стада.

НИСУ СВИ ПИСЦИ БУДАЛЕ

Свакакве вести допиру до мене
из белог града Сингидунума.
Данас чујем: приведен наш познати писац
под сумњом да је из касице једног завода,
кад нико није гледао,
ни мање ни више него милион
еврића у џепчић свој ставио.

Узбуркала се јавност сингидунумска
(од наивних писаца нису то очекивали),
та до јуче су писци од туберкулозе трунули,
како сад, цигули-мигули, да од њих
испадне овакви морални прекардашиоци?
И већ се у штампи јављају гласови подршке
осумњиченоме: „па он је велики уметник,
пустите човека на миру,
где би он украо, човек од пера је то”.

Само се ја молим Богу да вест испадне
истинита, да пљачка није измишљена,
макар наш списатељ морао и у затвор
због тога. И зато кажем: позлатила ти се
рука модерни јуначе, она којом си узео
оно што си узео, ако си узео.

Видим те, по одлежаној казни,
ако те уопште осуде (јер евро ће и ту
учинити своје), како на малој јахти
крстариш морима, сећајући се
оних давних дана када си писао књиге
у нади да ћеш допрети до људи,
до истих оних људи који би сада све дали
да буду као ти, док љуљушкаш се на
палуби јахте, окружен чашама шампањца
и малолетним плавушама које обожавају
ове излете у непознато... и све што иде уз то.

МОГАО ЈЕ

Могоа је Исус пророковати
о царству небеском
до миле воље,
могоа је лечити болесне,
из гроба дизати умрле,
па да никад због тога
не буде разапет.

Али, онога дана кад је растерао
трговце из храма,
одлучила је централна
банка ондашња:
„Овај мора да оде!”

И би како рекоше банкарци,
ти оснивачи великих религија.

ВРТ

Ако којим случајем
улове сома,
канадски риболовци
то неће јести.

Раскомадају улов,
па комадима рибе
нађубре земљу да им боље
расте растиње у врту.

Док се у сну преврћу
с једне на другу страну,
сањајући глатку површину
реке или језера,

на ветру шуми лишће.
Потомци оног сома
(сомићи),
само на други начин.

САН

У жућкастим тогама
два свештеника жућкаста
на малој носиљци од треске
носе мало сунце
величине златне шерпе
што сија весело

Питам: куда пријатељи
носите мало сунце?

А они: носимо га на реку
да га оперемо
да га окупамо

Не могу се сетити више да ли су рекли
„да га оперемо” или
„да га окупамо”

и то ме сада мучи
сасвим неочекивано

НЕМА ВИШЕ

Живот је одсуство:
кад је требало да га има
није га било, а сада када
не треба, опет га нема.

Не очекујући ништа велико,
нарочито не револуцију,
заложићемо ватрицу,
приставити чорбицу.

Наш слатки телевизор у боји,
бацићемо свињама,
нека омасте
цурицу-брњицу.

Нека поједу све оно
што смо већ видели,
и оно што су нам наменили
да видимо: домовину.

ОСТРВО

Хтео је да побегне из огромног велеграда који га је гушио и да оде на једно удаљено острво о којем је већ почео да прикупља све податке до којих је могао до дође. Сазнавши, између осталог, да на том острву има и змија, страшно се поколебао и почео да се двоуми да ли да тамо уопште отпутује. Како то објаснити: био је на смрт преплашен од змија које никада није видео и које му нису ништа нажао учиниле, а није се нимало плашио људи који су му нанели толико зла и од којих је хтео да побегне. Штавише, он се код тих истих људи распитивао о змијама.

КЕНИЈСКИ НАЦИОНАЛИЗАМ

Уђем у једну књижару у Торонту и на полици откријем књигу неког Енглеца о кенијском национализму. Могу рећи да сам од тада изгубио душевни мир јер авет кенијског национализма не престаје да ме прогања. Ја сам и раније слутио да нешто са овим нашим светом није у реду, али нисам знао шта је у питању. Сада то јасно видим: то је опасност од кенијског национализма. Понекад ми се чини да сам можда преосетљив, али чињенице се морају прихватити ма како оне биле болне и непријатне. Уплашен овим најновијим открићем, и мојим осећањима које је оно изазвало, одем код психијатра. Он ми каже да и сам пати од несанице од кад је прочитао исту књигу. Штавише, сазнам да аутор дотичне књиге није нико други до његов ујак, старији човек који живи у Лондону и који такође пати од несанице од кад је књигу написао. После свега што сам чуо, одбијам да разговарам са људима и осећам се још више беспомоћним, док се кенијски националисти томе радују, што је још један доказ да светом влада зло. А Уједињене нације седе и посматрају све то.